

velse i Enkeltmands Haand, enten absolut enkelt eller dog kun med et Par Vidbødere ved Siden, saa vedbliver man dog at nære denne store Frygt for at lægge disse mindre og mindre vigtige Sager i Enkeltmands Haand, idet man reent glemmer, hvad her træder til, nemlig Offentligheden, og glemmer, at den større Straf, som man ikke tør lægge det i den enkelte Dommers Haand at idømme, ikke er større end den, som Politidirektøren i Kjøbenhavn, en ukontrolleret administrativ Autoritet, uden Offentlighed kan idømme. Ganste vist hedder det, at den Paagjældende selv skal samtykke deri, men hvad dette Samtykke har at bethde er det vel overskødt nærmere at tale om. Der behøves ikke en vidtløftig Udvikling for at forstaae, at naar en Mand, der hører til de Samsundsclasser, der hyppigst have Forbindelser med Politiet paa dette Gebeet, staaer ligeoverfor Politidirektøren eller en af hans Fuldmægtige, og han bliver adspurgt i en meer eller mindre venlig Tone, om han vil være fornøjet med den Straf, som er bleven ham dikteret, eller yderligere tiltales, saa vil den Paagjældende i de allerfleste Tilfælde foretrække at tage imod den dikterede Straf; men om der ved saadanne Leiligheder kan være Tale om Frivillighed i Ordets sande Betydning turde være et andet Spørgsmaal. Det er ganste rigtigt, hvad der blev udtalt af den ærede Nøgdegandsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen), at det, som taler for Forslaget under Nr. 6, er, at man faaer en lettere, hurtigere og for den Paagjældende altsaa i de fleste Tilfælde helbigere Afgjørelse af Sagen paa den der foreslaaede Maade end saaledes, som det er foreslaaet i Lovforslaget, som det er kommet fra det andet Thing, forsaavidt deri er Tale om Appel til Høiesteret osv. Men hvad der saaledes kan ansøres for Forslaget under Nr. 6, kan ogsaa ansøres for ikke at trække Grændsen for Enkeltdommerens Myndighed — forsaavidt man ikke gaaer ind paa den Vej, som er foreslaaet i § 6 — altsaa sner. Det er netop for ikke at bringe det dertil, at altsaa mange Sager skulde henvises fra Enkeltdommeren til Kriminal- og Politiretten og derved give Anledning til, at Sagernes Behandling vidtløftiggjøres og uddrages, at 4 Medlemmer,

hvoriblandt jeg, have troet, at naar man ikke vilde gaae ind paa Forslaget under Nr. 6, saa var det nødvendigt ikke at sætte Grændsen for Enkeltdommerens Myndighed altsaa sner; thi gjør man det, og man ikke aabner nogen Udvei til, at større Sager kunne blive paakjendte af Enkeltdommeren med Tiltaltes Samtykke, saa vil den Myt, som man nærmest har tænkt sig at vinde ved de nye Afdelings-Netter, nemlig Hurtighed og Lethed i Sagernes Afgjørelse, i høieste Grad blive indskrænket. Det vil nemlig blive mange Tilfælde, i hvilke Sagerne ville overgaae til Behandling ved Kriminal- og Politiretten, og derved vil ikke blot deres Behandling blive vidtløftiggjort og deres Tilendbringelse forhalet, men det, der skulde være det Karakteristiske ved Sagernes Behandling for Afdelingsretterne, at de kunne afgjøres hurtigt og summarisk, det vil i væsentlig Grad falde bort. Kan nemlig Sagen ikke paakjendes af Enkeltdommeren, men den skal overgaae til Paakjendelse af Kriminal- og Politiretten, af Mænd, der ikke have haft med dens første Behandling at gjøre, men som dog skulde bygge videre paa det derved givne Grundlag, saa er det nødvendigt at sørge for en vidtløftigere skriftlig Tilførsel, som i alt væsentligt kan oplyse, hvad der er passeret paa det første Stadium af Sagen. Det er altsaa netop Hensynet til den hurtige Afgjørelse, der taler for ikke at sætte Grændsen for Afdelingsdommerens Myndighed altsaa sner, og jeg, formaaer, som sagt, ikke at fatte den store Frygt, som er tilstede for at give Enkeltdommeren Myndighed til, under Offentlighedens Kontrol, at idømme Straffe, som ikke ere større end de, som den ukontrollerede administrative Autoritet, Politidirektøren, nu kan ikjende hemmeligt, kun med den Indskrænkning, at Paagjældende, som det hedder, skal give sit Samtykke dertil.

Det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti) talte for sit Forslag om at bibeholde 5 Assessorer i Kriminal- og Politiretten til Paakjendelse af disse offentlige Politifager, hvorom Talen er, for det Tilfælde, at de henvises til Retten. Hvad han ansøgte, var imidlertid ikke nyt, og jeg antager, hvad jeg allerede før tillod mig at bemærke, at det høie Thing vil fastholde den Beslutning, som det i den Henseende tog i forrige Session ved